ἄλλα ἔγκριτα περιοδικά. Μπορεῖ νὰ τὴν πῆρε καὶ γι' αὐτό, καθὼς καὶ γιὰ τὸν πολυχρονισμὸ τοῦ Παλαιολόγου ποὺ ἀνακάλυψε. Ἐμεῖς ὅμως λέμε, καὶ τὸ ὑπογράφουμε, πὼς θὰ τὴν πῆρε γιὰ τὴ σοφὴ γνώμη ποὺ εἶπε τὸν περασμένον Νοέμβρη μιλῶντας γιὰ τὴ μετάφραση τῆς «Ὀρέστειας», πὼς δὲν εἶναι καμμιὰ ἀνάγκη νὰ μεταφράζουνται τ' ἀρχαῖα δράματα, ἀφοῦ καὶ σήμερα μιλᾶμε τὴ γλῶσσα τοῦ Αἰσχύλου καὶ τοῦ Σοφοκλῆ. Γι' αὐτὴ τὴ γνώμη κι' Αὐτοκράτορας τἄξιζε νὰ γίνῃ.

ΑΝ ΩΦΕΛΗΣΟΥΝ

ἢ ὄχι τὴ μεγάλα γυμνάσια ποὺ κάνει ὁ στρατός μας, δὲν τὸ ξέρουμε Γιὰ νὰ μὴ βλάψουν ὅμως, ὅπως κ' ἔβλαψαν—καὶ θὰ τὸ δῆτε στὴ στιγμὴ—ἔπρεπε ἡ Κυβέρνηση νὰπαγορέψῃ αὐστηρὰ στοὺς δημοσιογράφους νὰ τὸ παρακολουθήσουν καὶ νὰ τὰ περιγράψουν.

Μὲ τὴν πρώτη περιγραφὴ τους καταρεζίλεψαν τὸν στρατό, ἀφοῦ ἔγραψαν πὼς γιὰ νὰ πᾶνε ἀπὸ δῶ ἴσια μὲ τὴν Ἐλευσῖνα οἱ στρατιῶτες,μὲ σταθμοὺς καὶ ἀνάπαψη στὸν Ἅη-Σάββα, στὸ Δαφνὶ καὶ στὸ Σκαραμαγκᾶ, ἄφησαν στὸ δρόμο 185 ἀπὸ ἡλίαση κι' ἀπὸ κούραση.

Παρουσίασαν μ' ἄλλα λόγια τὸν στρατόν μας σὰν ἕνα ἀνθρωπομαζωγμα ἀπὸ σκλάτηδες κι' ἀπὸ κατεβασμένους ποὺ δὲν μποροῦν νὰ πάρουν τὰ πόδια τους καὶ ποὺ εἶναι ἄξιοι μονάχα γιὰ φύλακες τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ μουσείου καὶ γιὰ ὀρδινάτσες τῶν ἀξιωματικῶν.

Θαρροῦμε πὼς γι' ἄλλο λόγο γίνουνται τὰ μεγάλα γυμνάσια καὶ τὸν λόγο αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸν ξέρουν οἱ δημοσιογράφοι, ποὺ ὅλα τὰ ξέρουν καὶ ποὺ κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ μᾶς πέρνουν ταὐτιά μας μὲ τὶς ἀγριοφωνάρες τους πὼς δὲν κάνει νὰ μαθαίνουν οἱ ὀχτροί μας τὰ χάλια μας—νὰ μαθαίνουν δὲ πὼς δὲν ἔχουμε στόλο καὶ στρατό.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γνωστοποιεῖ ὅτι

κατετέθη παρ' αὐτῇ τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐκ φράγκων χρυσῶν 89,875,000 Ἐθνικοῦ Δανείου (1890) 5 ο/ο (Σιδηροδρόμου Πειραιῶς Λαρίσσης) ὑπ' ἀρ 28 τοκομεριδίου πληρωτέου πρὸς φρ. χρ. 5,50 ἀπὸ τῆς 2/15 προσεχοῦς Ἰουνίου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Μαΐου 1904.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου).

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΚΟΣΜΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤ' ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

25 τ' Απρίλη

Φίλε μου Νουμᾶ.

Πιστὴ στὴν ὑπόσκεσή μου, σοῦ στέλνω καὶ σήμερα τὸ γράμμα μου γιὰ τὴ μόδα τὴν τελευταία τῆς φούστας, ποῦ εἶναι καὶ πολὺ χρήσιμη, γιατὶ μπορεῖ κανεὶς καὶ μιὰ περσινὴ καὶ προπερσινὴ φούστα νὰ διορθώσῃ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο.

Θὰ σοῦ πῶ γιὰ τοὺς μπουγιονέδες ποῦ συνηθίζουνται πάλε, ὅπως καὶ στὰ παλιὰ τὰ χρόνια, μὲ μόνη τὴ διαφορὰ ποῦ ἀντὶς νὰ τοὺς κολνοῦμε στὴ φούστα γύρω σὰ στεφάνια ἴσια, τοὺς βάζουμε πίσω ἀψηλότερα παρὰ μπρός, καὶ ἔτσι γίνουνται en forme *Δηλαδὴ γαρνίρουμε τὴ φούστα πίσω περισσότερο, καὶ εἶναι γνωστὸ πὼς τὸ σύστημα ν' ἀνεβαίνῃ τὸ γκρνίρισμα πρὸς τὰ πίσω σχηματίζει τὸ* en forme *(ἢ μορφωτό, ἅ θέλετε), καὶ εἶναι ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ', ὅταν οἱ μόδες δηλαδὴ εἶτανε, ἀλήθεια, μὲ πολὺ γοῦστο. Καὶ βέβαια, ὁ τρόπος αὐτὸς νὰ γαρνίρουμε, ἀψηλώνει καὶ δείχνει λιγερὸ τὸ κορμὶ καὶ δίνει πολλὴ χάρη στὸ φόρεμα.*

Γιὰ νὰ κόψουμε τοὺς μπουγιονέδες μας en forme *κόβουμε ἕνα μεγάλο φαρμπαλᾶ ἴσιο ἢ λοξό, ὅπως τονὲ θέλουμε—ἐγὼ προτιμῶ λοξό—τονὲ σουρώνουμε ἀπὸ πάνου μ' ἕνα φυτίλι χοντρούτσικο καὶ τὸν κολνοῦμε στὸ φόρεμα, ἀρχίζοντας ἀπὸ μπρὸς χαμηλότερα κι ἀνεβαίνοντας πρὸς τὰ πίσω, ὕστερα ἀφίνουμε ἕνα διάστημα κανονικὸ καὶ ξανασουρώνουμε τὸ φαρμπαλᾶ καὶ τὸν ξανακολνοῦμε, ἀφίνοντας λίγο τὸ ροῦχο τοῦ φαρμπαλᾶ μπόλικο, γιὰ νὰ φουσκώνῃ, μὰ λίγο. Ὕστερα πάλε σὲ ἴσιο διάστημα ξανασούρωμα καὶ ξανακόλλημα καὶ ἔτσι πέντε, ἕξη ἢ ὀχτὼ φορές. Ἀφίνουμε ὅμως τὸ κάτω μέρος τοῦ φαρμπαλᾶ λέφτερο γιὰ νὰ γίνῃ τό* volant. *Τότε βάζουμε τὴ φούστα μας στὸ μανοκίνο ἢ καὶ τὴν κρεμνοῦμε σὲ δυὸ καρφιά, ἕνα μπρὸς κ' ἕνα πίσω, ἃ δὲν ἔχουμε μανοκίνο, δηλαδὴ κοῦκλα σὲ μπόϊ ἀνθρώπινο, καὶ κόβουμε τὸ περίσσεμα τοῦ φαρμπαλᾶ, ἴσια μὲ τὴ φούστα, καὶ τονὲ γαρνίρουμε μὲ στενὰ βελουδάκια*

Σὰ θέλουμε νὰ τηνὲ κάνουμε φορεσιὰ ἀλάκαιρη, τότε φτειάνουμε μποῦστο ἀπὸ τὸ ἴδιο, σουρωτὸ κι αὐτό, ἀπάνου σ' ἕναν ὠμίτη ταντελλένιο Empire, *δηλαδὴ ὠμίτη ποῦ κατεβαίνει κάτω ἀπὸ τοὺς ὤμους. Καὶ τὸ μανίκι, κι αὐτὸ σουρωτό, κολνιέται χαμηλὰ καὶ τελειώνει σὲ μπουγιονὲ καὶ σὲ φαρμπαλᾶ ἀπὸ ταντέλλα κάτω στὸ χέρι.*

Τὸν μποῦστο αὐτὸ τονὲ σουρώνουμε στὴ μέση τρεῖς ἢ τέσσερεις φορὲς κ' ἔτσι κάνει μπουγιονὲ κι ὅλο μαζὶ εἶναι μιὰ φορεσιὰ κομψὴ καὶ μὲ πολὺν ἀγέρα.

Τὸ καλήτερο γι' αὐτὴ τὴ φοριοιὰ εἶναι νὰ γίνῃ ἀπὸ μάβρο ταφτᾶ, δηλαδὴ μάβρο μεταξωτὸ γυαλιστερό, ὅπως εἴτανε τὰ προτινά, ποῦ τὰ φορούσανε οἱ κυροῦλες μας.

Μὰ κι ἀπὸ χρωματιστὸ μεταξωτὸ σκέτο τῆς Καρασταμάτη θὰ εἶναι πολὺ ὄμορφο. Εἶναι πολὺ τῆς μόδας τώρα τὸ μπλέ-μπλουέ.

Κι' ἀπὸ ἐταμίνα μάλλινη ψιλὴ γίνεται· μὰ τότες οἱ μπουγιονέδες πρέπει νὰ πηγαίνουνε ὡς ἀπάνου στὴ μέση καὶ νὰ ἑνώνουνται μὲ τὸ μπουστάκι σὰ νὰ εἴτανε φόρεμα Πρενσές, κ' ἡ μέσα φούστα κ' ἡ φόδρα τοῦ μπούστου νὰ εἶναι ἀπὸ μεταξωτὸ χρωματιστὸ ἢ ἄσπρο.

Αὐτὰ γιὰ σήμερα.

* * *

4 τοῦ Μάη.

Θὰ σοῦ πῶ, πῶς ἐδῶ στὸ Παρίσι, εἶναι κάθε μέρα καὶ μιὰ καινούρια γιορτὴ κ' ἕνα καινούριο πανηγύρι, καὶ δὲ θὰ σοῦ πῶ ψέματα! Σήμερα ἔχουμε μιὰν ἔκθεση, ἄβριο μιὰν εὐεργετικὴ ἀγορά, μεθάβριο μιὰν ἔναρξη, ἕνα ἐγκαίνιο κ' ἔτσι κάθε μέρα βρίσκουμε τὴν περίσταση νὰ δειχτοῦμε καὶ νὰ ἰδοῦμε. Τί τὰ θέλεις, φίλε μου, αὐτὸ εἶναι τὸ Παρισιάνικο σύστημα, μὰ ἔχει κι αὐτὸ τὰ καλά του, κ' εἶναι μάλιστα καὶ πολλά. Πρῶτο πρῶτο καλὸ εἶναι, ποῦ μ' αὐτὴ τὴν ἐπίδειξη, νὰ τὸ ποῦμε ἔτσι, γεννιέται στὸν ἄνθρωπο, καὶ μάλιστα στὴ γυναῖκα, καὶ κάποια φιλοτιμία νὰ δείχνεται καὶ νὰ φαίνεται ὅσο μπορεῖ καλήτερη, ὀμορφότερη, πιὸ χαριτωμένη, καὶ γιὰ τοῦτο, βάζει τὰ δυνατά της νὰ ντυθῇ καὶ καλήτερα, κ' ἔτσι γεννιέται αὐτὴ ἡ μεγάλη προσπάθεια γιὰ τὴν τελειοποίηση τῆς φορεσιᾶς, κ' ἡ μόδα καταντάει ἀληθινὴ καλλιτεχνία κ' ἡ ράφτρα μεγάλος καλλιτέχνης. Ἄλλο καλὸ τῆς κοκεταρίας τῆς Παριζιάνας εἶναι ποῦ αὐτὴ δίνει θροφὴ στὸ ἐμπόριο, καὶ δουλειὰ στὰ καημένα τὰ φτωχοκόριτσα τοῦ Παρισιοῦ, ποῦ εἶναι κι ὄχι λίγα, καὶ ποῦ ἀπ' τὰ μαγικὰ δαχτυλάκια τους βγαίνουν ὅλα αὐτὰ τὰ θάματα ποῦ τὰ λένε, ὅλα μαζί, φορεσιά, καὶ ποῦ τὶς ὄμορφες κάνουνε ὀμορφότερες καὶ τὶς ἄσκημες ὡραῖες.

δισμένος καὶ κάθεται σὲ μιὰ γωνία).

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.—Ὁ τρελλός!

Ο ΠΑΠΑΣ —Σήκω, πήγαινε, Ἰσαάκ. Ἐδῶ εἶν' ἕνα ἄρρωστο παιδί, πήγαινε.

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Ἄφησέ τον, Παπαγιώργη.

ΙΣΑΑΚ.—Δὲν πάω στὸ σπίτι... ὄχι! Κάθετ' ἕνας ἀράπης μπροστὰ στὴν πόρτα... καὶ παίζει τὸ σπαθί του πέρα δῶθε... πέρα δῶθε... θέλει νὰ μὲ σφάξῃ ὁ ἀράπης!

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.—Ἡ Φατμὲ δὲν τὸν ἀφίνει νὰ σὲ σφάξῃ. Γιατὶ τὴν ἄφησες κ' ἔφυγες;

ΙΣΑΑΚ.—Παίζει τὸ σπαθί του πέρα δῶθε... πέρα δῶθε.. Καὶ τὰ δόντια του γυαλίζουν.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ —Ἡ Φατμὲ δὲν τὸν ἀφίνει νὰ σὲ πειράξῃ. Σὲ ἀγαπάει ἡ Φατμέ, ἤθελε νὰ σὲ πάῃ στὴ μητέρα σου. Περίμενε τώρα νὰ γυρίσῃ καὶ πάτε μαζί.

ΙΣΑΑΚ.—(**Σηκώνεται, ἁπλώνει πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὰ χέρια, τρέμει καὶ φεύγει τρεχάτος**). Μὲ σκότωσε... μὲ σκότωσε... μὲ σκότωσε...

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Φρικτὸ θέαμα.

Ο ΠΑΠΑΣ.—Καλλίτερα νὰ μὴ γεννιέται κανεὶς παρὰ νὰ εἶναι ἔτσι.

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Μὰ ἄμα γεννιέται κανεὶς καὶ εἶναι ἔτσι σὰν αὐτὸν τὸν τρελλό; Τότε... τί θέλεις νὰ κάνῃ, παπᾶ Γιώργη;

Ο ΠΑΠΑΣ.—Νὰ ὑπομένῃ ὅτι τοῦ ἔδωσε ὁ Θεός!

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Γιὰ ποιὸν λόγο νὰ ὑπομένῃ κανεὶς ὅτι τοῦ ἔδωσε ὁ Θεός;...Γιατὶ νὰ ὑποφέρῃ χωρὶς ἀντίστασι τὸ πεπρωμένον;... Καὶ γιατὶ νὰ μὴν πραγματοποιήσῃ μὲ τὸ ἴδιο του τὸ χέρι ἐκεῖνο ποῦ εἶπες πρωτήτερα;... Ὅταν πεθάνῃ κανεὶς εἶναι σὰν νὰ μὴ γεννήθηκε ποτέ!

Ο ΠΑΠΑΣ.—Γιατὶ αὐτὸ ἦταν τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ δημιουργοῦ μας.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.—Ὤ! Ὁ θάνατος εἶναι φρικτότερος κι ἀπὸ τὸ πιὸ μεγάλο βάσανο.

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Ὁ θάνατος εἶναι ἀπολύτρωσις... ὄχι μόνον ἀπὸ τὸν πόνο .. αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ λιγώτερο...

Ο ΠΑΠΑΣ.—Καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Κυρίου τοῦ Θεοῦ μας ὑπέφερε κι αὐτός.

ΣΩΤΗΡΗΣ —Ὁ θάνατος εἶναι ἀπολύτρωσις καὶ ἀπὸ τ' ἀδικήματα τῆς φύσεως... ἀπὸ τ' ἀδικήματα εἶπα! ὁ μεγάλος πόνος εἶναι ἐπακολούθημα μόνον. Ὁ Χριστὸς ποῦ εἶπες, ὑπέφερε... ἀλλὰ κ' ἐπέθανε κιόλας.

Ο ΠΑΠΑΣ.—Αὐτὸ ἦταν τὸ θέλημα τοῦ πατρός!

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις πῶς ὅ,τι γίνεται στὴ ζωὴ δὲν τὸ κυβερνᾷ ἀσυνείδητα ἡ ἐνσυνείδητα μιὰ ὑπερκόσμια δύναμις, κάτι τι μέγα καὶ τρομερό!

Ο ΠΑΠΑΣ.—Ὄχι... ὄχι. Ἡ θεία θέλησις ποῦ κυβερνᾷ τὸ πᾶν δὲν εἶναι τέτοια.

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Ξέρεις τὰ βιβλία μόνον, παπᾶ μου. Τὰ κείμενα καὶ τὰ λόγια. Τὶς δυνάμεις ὅμως τῆς ζωῆς δὲν τὶς εἶδες ποτέ σου. Τὶς βασίλισσες, τὶς εἱμαρμένες ποῦ στὰ βάθη τοῦ σύμπαντος χαλκεύουν καὶ πλέκουν κ' ὑφαίνουν βρόχους καὶ ἀλυσίδες ἐδῶθε ἐκεῖθε καὶ χτίζουν τὴ ζωή, δὲν τὶς ξέρεις!

Ο ΠΑΠΑΣ. - Μὰ δὲν πιστεύεις ἐκεῖνο ποῦ διδάσκει ἡ ἐκκλησία μας;

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Γιὰ ποιὸ λόγο νὰ τὸ πιστεύω, παπᾶ Γιώργη; Τὸ σέβομαι, βέβαια Τὸ σέβομαι ἀλλὰ γιὰ ποιὸ λόγο νὰ τὰ πιστεύω αὐτὰ ποῦ ἀκούω;

Ο ΠΑΠΑΣ.—Εἶναι μόνον ἡ φωνὴ τοῦ πόνου σου ποῦ μιλεῖ ἔτσι, παιδί μου. Ἡ δυστυχία κλονίζει τὴν πίστι. Ὁ Θεὸς ὅμως εἶναι πάνσοφος. Εἶναι ἀγαθὸς καὶ βλέπει μέσα στὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων καὶ νοιώθει καὶ συγχωρεῖ.

(**Ὁ Γιατρὸς, ντυμένος μαῦρα φορέματα, ἀνεβαίνει τὸ δρόμο**).

ΓΙΑΤΡΟΣ.—Καλὴ ἑσπέρα, παπᾶ μου. (**Στρεφόμενος πρὸς τὸ Σωτῆρη καὶ τὴν Ἰφιγένεια**). Λοιπόν;... πῶς ἐπέρασε τὴ νύχτα;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.—Ἄχ, γιατρέ μου... τὸ παιδί μας δὲν πάει διόλου καλά, μοῦ φαίνεται.

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Νὰ τὸ φέρωμε μέσα, γιατρέ!... Ἔρχεσαι καὶ τοῦ λόγου σου μέσα, παπᾶ Γιώργη;

Προχτὲς ἤμουνα στὰ Σαλόνι, δηλαδὴ σὲ μιὰν ἐκθεση τῆς ζουγραφικῆς ποῦ γίνεται κάθε χρόνου καὶ ποῦ λογαριάζεται μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες ἀφορμὲς νὰ δείξουμε τὶς καινούριες ἀνοιξιάτικες τουαλέτες μας. Ἡ ἔκθεση αὐτὴ γίνεται μέσα σ' ἕνα ὡραιότατο καὶ μεγαλώτατο παλάτι στὰ Ἠλύσια Πεδία μέσα στὸν ὁμορφότερο περίπατο τοῦ Παριαιοῦ κι' ὅλου τοῦ κόσμου.

Τὸ τί εἴδανε τὰ μάτια μου προχτὲς μέσα σ' αὐτὸ τὸ μαγεμένο Παλάτι, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ παρασιήσω. Δὲ φτάνει ὁ νοῦς μου νὰ τὸ ξαναθυμηθῆ καὶ τὸ χέρι μου νὰ τὸ γράψη. Σοῦ λέω μονοχὰ σῶς ἐξὸν ἀπὸ τὶς χίλιες χιλιάδες ζουγραφιὲς ποῦ κρεμόντανε στοὺς πελώριους τοὺς τοίχους ἀπὸ πάνου ὡς κάτου, ἔβλεπες ἄλλες τόσες ζωντανὲς ποῦ περπατοῦσανε, κουνιούντανε, γελούσανε, μιλούσανε μέσα σ' αὐτὸ τ' ὁλόφωτο κι ἀπέραντο χάος. Τούλια, κορδέλλες, ταντέλλες, γάζες, ταφτάδες, μουσελίνες, μπατίστες, ἐταμίνες, σετακοῦτες, τουλπάνια, κεντήματα, φτερά, λουλούδια, χάντρες, πούλιες, τερτίρια, γαϊτάνια, βελουδάκια, πλισεδάκια, ρουσάκια κι ὅ,τι ἄλλο ἡ πλούσια γυναικήσια φαντασία βρῆκε κ' ἔφτειασε, ὅλα αὐτὰ σὲ διάφορα σκήματα καὶ θέσες, μυριόχρωμα χοροπηδοῦσανε, γυαλοκοποῦσανε, φεγγοβολοῦσανε, λὲς καὶ γελοῦσανε χαρούμενα, ἀπάνου στὰ κεφάλι, στοὺς ὤμους, στὰ χέρια, στὶς πλάτες, στὰ στήθια τῶν χαριτωμένων κυράδων τους. Κ' ἐκεῖνες πάλε περήφανες γιὰ τὴν ὀμορφιά τους καὶ τὴ χάρη τους, σειούντανε καὶ λυγιούντανε σὰν παράλαφρα πουλιὰ ποῦ ἀπ' τὸν Παράδεισο κάποια χαλασοκοσμιὰ μᾶς τἄρριξε στὴ γῆ μας καὶ μόλις τὴν πατοῦσανε.

ΑΝΝΑ Κ. ΞΕΝΟ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ὁ κ. Στάης στοὺς ἀγῶνες, κοντὰ σ' ὅλα τἄλλα τὰ βραβεῖα, πῆρε καὶ τὸ στέφανο τοῦ τυμβωρύχου.

— Ἡ ἐπιτροπὴ τοὔδωσε κάτω στὸ σκοπευτήριο τὸ ρεβόλβερ τοῦ μακαρίτη λοχαγοῦ Βαρατάση, ποὖχε μέσα μιὰ σφαῖρα μονάχα, γιὰ νὰ τὸ ρίξη.

— Κι ὁ κ. Στάης δὲν εἶπε, ὅπως εἶταν καὶ σωστό, πὼς δὲν εἶναι ἄξιος νὰ ρίξη τὴν τελευταία σφαῖρα ποὺ ἀπόμεινε στὸ ρεβόλβερ τοῦ γενναίου στρατιώτη, μὰ τὸ πῆρε τὸ ρεβόλβερ, ἔχυσε δυὸ τσαρλατάνικα δάκρυα, γιὰ ρεκλάμα κι' αὐτά, καὶ τὄρριξε.

— Κρῖμα! Ἡ σφαῖρα τοῦ Βαρατάση μποροῦσε νὰ χρησιμοποιηθῆ καλύτερα, κι ὄχι γιὰ ρεκλάμα πολιτική.

— Στὸ μέτρημα, τὸ ἀφιερωμένο στὸν κ. Χατζίδακι, ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ περασμένο φύλλο, ἔγινε ἕνα λάθος σημαντικό.

— Τὴν πρώτη παντάδα, οἱ τοπογράφοι τὴ θέλησαν μὲ τέσσερα ὀνόματα καὶ γιὰ δαῦτο τὴ στοιχειοθέτησαν κουτσαφαρεμένη.

— Ἡ σωστὴ παντάδα εἶναι: «Ψυχάρης, Ἐφταλιώτης, Παλαμᾶς, Φωτιάδης, Καρκαβίτσας» κ' ἔτσι ἔπρεπε νὰ δημοσιευτῆ.

— Μιὰ φιλολογικὴ εἰκοσιπενταετηρίδα γιορτάστηκε τὴν περασμένη βδομάδα" αὐτὸ ἐχεμύθειανε, στὴ Ζάκυνθο.

— Ἡ εἰκοσιπενταετηρίδα, καλέ, τοῦ κ. Τιμ. Ἀμπελᾶρ ποὔγραψε τελευταῖα στὸν «Courrier d' Orient» τὴν περίφημη γνώμη του γιὰ τὴ γλῶσσα.

—Στάλλο φύλλο θὰ τὴ γιορτάσουμε καὶ μεῖς σερβίροντες στοὺς ἀναγνῶστες μας μερικοὺς ἀθάνατους καὶ δροσιστικώτατους στίχους του.

— Καὶ τώρα ἡ ἀράδα σου, κ. Ξενόπουλε.

— Τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα σου γρήγορα κ' ἐδῶ καὶ στὴ Ζάκυνθο, γιὰ νὰ ἡχυχάσουμε κι' ἀπὸ λόγου σου.

— Ὅποιος δὲν διαβάζει τὰ Γιαπονέζικα ἄρθρα τῶν «Καιρῶν» χάνει ἕνα μοναδικὸ γλέντι.

— Ὁ κ. Κανελλίδης εἶναι ἀμίμητος ὅταν κατακρίνει τοὺς Γιαπονέζους στρατηγοὺς γιὰ τὴν ταχτικὴ ποὺ ἐφαρμόζουν σὲ κάθε μάχη, καὶ συμβουλεύει τοὺς Ρώσσους στρατηγοὺς πῶς πρέπει νὰ παρατάξουν τὸ στρατό τους γιὰ νὰ ἀποφύγουν τὸν ἀδόκητον κίνδυνον.

— Ἀδόκητα εἶναι καὶ τἄρθρα τοῦ κ. Κανελλίδη, καὶ γι' αὐτὸ ὅλοι πρέπει νὰ τὰ διαβάζουν.

— Κάνουνε καλὸ καὶ στὰ νεῦρα κ' ἕνας φίλος μας νευρικὸς ὅσο παίρνει, βρῆκε τὴν γιατρειά του μ' αὐτά.

— Ὅλη τὴν ἡμέρα του τὴν περνάει μὲ γέλια, κι' ὅταν τὸν ρωτήσουν ποῦ τὸ βρῆκε τόσο κέφι, ἀπαντάει στερεότυπα πάντοτε:

— «Διάβασα πρωΐ πρωΐ τὸ σημερνὸ Γιαπωνέζικο ἄρθρο τῶν «Καιρῶν!»

— Ὁ κ. Κανελλίδης μὲ τἄρθρα του ἐξευτέλισε κι' αὐτὰ ἀκόμα τὰ θαυματουργὰ καταπότια τοῦ Πίγκ, ἀφοῦ μὲ τἄρθρα του γιατρεύονται ὅλες οἱ γνωστὲς κι ἄγνωστες ἀρρώστιες.

— Δοκιμάστε καὶ θὰ δῆτε Καταπιῆτε ἕνα ἄρθρο κι ἀμέσως θὰ γίνετε καλά.

— Ὁ φίλος κ. Σπ. Ἰ. Θεοδωρόπουλος, Σπαρτιάτης λόγιος καὶ δικηγόρος, θὰ ἐκδώση ἕνα περιοδικὸ μὲ τὸν τίτλο «Ο Μυστρᾶς» ποὖ θἄχη γιὰ σκοπό, ὅπως λέει στὴν ἀγγελία του, «τὴν συναγωγὴ τῶν γραπτῶν καὶ ζώντων μνημείων τῆς Λακεδαίμονος, ἱστορικῶν, καλλιτεχνικῶν, γλωσσικῶν, μεσαιωνικῶν καὶ νεωτέρων».

— Τὸ πρῶτο φυλλάδιο (3—4 τυπογραφικὰ φύλλα 8ου σχήματος θἄναι τὸ κάθε φυλλάδιο) θὰ βγῆ στὸ τέλος τοῦ Μάη καὶ θὰ πουλιέται 2 δααχμές.

— Οἱ Ἀπόστολοι τῆς Ἐθνικῆς Ἰδέας Πέτρος καὶ Παῦλος Γιάνναροι καταδικαστήκανε σὲ σαραντακέντε ἡμερῶν φυλάκιση γιατί ἔβριαν βαναυσώτατα ψεύτη τὸν βουλευτὴ Βελλιανίτη.

— Ἡ πράξη τους χαρακτηρίστηκε ὡς συκοφαντία ἀπὸ τὸ δικαστήριο, γιατ' εἶναι βεβαιωμένο πὼς ὁ κ. Βελλιανίτης δὲν κατασκευάζει τὴν τελευταία ὥρα τῆς «Ἑστερινῆς», ἀλλὰ ὁ κ. Πετροπουλέκης Γιάνναρος.

— Νὰ ποὺ φωνάζετε πὼς οἱ βουλευτές μας μὲ τὴν Ἔκτακτη σύνοδο ἐζήμιωσαν τὸ Ἔθνος 500 χιλιάδες.

— Τίποτ' ἀπ' αὐτά! Οἱ Βουλευτές μας ἤπιαν μονάχα τὸ Ρωσσικὸ πετρέλαιο, ἀφοῦ ἡ Κυβέρνηση ἐκέρδησε 6 χιλ. ἀπ' αὐτά.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΓΙΑΝΑΡΕΤΟΣ

Ἡ μυριοπόθητη δόξη σου ἀχτίδα ἡλιοῦ χρυσή
μέσα σὲ μαύρη κατσχνιά, γλυκειά μου ἀγαπημένη,
Ἀγάπα μ' Ἐρωφίλη μου, ὡς σ' ἀγαπῶ, καὶ σύ...
ποιὸς ξέρει τὴν ἀγάπη μας τί τέλος τὴν περιμένει.

Καρτέρα. Δὲ θὰ λείψουνε καὶ μέρες τῆς χαρᾶς,
θὰ μαραθῆ τοῦ πόνου μας τ' ἀμάραντο χορτάρι
θενὰ ψοφήσουν οἱ ὀχεντρες ποὺ ζοῦν-μ' αὐτὸ-τῆς συμφορᾶς
καὶ θὰ τροβάλη ὁλόλαμπρη τῆς εὐτυχιᾶς ἡ χάρη.

Μὰ τώρα πονῶ ἡ πολὺ φοβερὴ μᾶς ζύγωσε στιγμὴ
καὶ πλέξαν στὴν ἀγάπη μας τ' ἀκάνθινο στεφάνι.
Ἀγάπα μ' Ἐρωφίλη μου, ὡς σ' ἀγαπῶ, καὶ σύ
ποιὸς ξέρει καὶ τοῦ πόνου μας μὴ βροῦμε τὸ βοτάνι

Ἠόλαν,

ΤΑΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΑΚΗΣ.

ΑΝΟΙΞΗ

Ἄχ, εἶμαι μόνος κ' εἶναι ἡ νύχτα
Ἀγάπης μάγια, φῶς γεμάτη,
Κ' εἶνε ἡ ψυχή μου κουρασμένη
Καὶ δακρυσμένο μου τὸ μάτι.

Ἀπὸ τὸν κῆπο ποὺ φουσκώνει
Τῶν νέων χυμῶν ἡ τρικυμία
Πλούσια ἀπὸ τἄνθη ἀνεβαίνει
Γλυκειὰ σὰν ὄνειρου εὐωδία.

Κ' εἶμαι βαθειά, βαθειὰ θλιμμένος,
Θλίψη ποὺ δὲν ἔχω γνωρίσει.
Ποιὸς τὸ κακὸ θὰ νὰ εἰμπορέση
Τὸ ἀγιάτρευτο νὰ σταματήση;

Νεκρὲς σιγοπερνοῦν οἱ ὧρες,
Θλιμμένο κι' ἄχαρο κοπάδι.
Εἶμαι μονάχος. Τὴν ψυχή μου
Ὀργώνει ὁ πόνος στὸ σκοτάδι.

ΤΡΙΣΤΑΝΟΣ.

Ο ΠΑΠΑΣ.—Ἐγὼ πρέπει νὰ πηγαίνω, παιδί μου.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Προσκυνῶ... παπᾶ Γιώργη!

Ο ΠΑΠΑΣ.—Στὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

(Ὁ Σωτήρης μὲ τὸ παιδί, ἡ Ἰφιγένεια καὶ ὁ γιατρὸς μπαίνουν στὸ σπίτι. Ὁ Παπᾶ Γιώργης στέκει μιὰ στιγμή. Κάνει νὰ φύγη ἀλλὰ τὸν ἀπαντᾶ ἡ Φατμέ).

ΦΑΤΜΕ.—Εἶναι ὁ γιατρὸς μέσα;

Ο ΠΑΠΑΣ.—Μόλις ἦρθε.

ΦΑΤΜΕ.—Ἔρχεται κάθε μέρα. Μὰ δὲ θὰ μπορέση νὰ τοῦ κάμη τίποτε. Καλλίτερα θὰ ἤτανε γιὰ ὅλους νὰ πεθάνη τὸ παιδί· μὰ δὲν πεθαίνει βλέπεις καὶ τὰ βάσανά του μεγαλόνουν· ἄχ, πόσο βασανίζεται! Καὶ τὸ κακό του δὲν ἔχει τελειωμό. Κλαίει καὶ δὲ λαρόνει ὅλη νύχτα.

Ο ΠΑΠΑΣ.—Οἱ κακόμοιροι οἱ γονεῖς του!

ΦΑΤΜΕ.—Καὶ τ' ἀγαποῦνε κ' οἱ δύο πολύ, σὰν τρελλοὶ κάνουν. Ὁ πατέρας του πρὸ πάντων. Ἄχ! πόσο τ' ἀγαπάει! Δὲν κλείνει μάτι ὅλη τὴ νύχτα.

Ο ΠΑΠΑΣ.—Δυστυχισμένοι ἄνθρωποι!

(Σωπαίνουν καὶ οἱ δύο. Ἀκούεται ἕνα μελαγχολικό, μονότονο, ἀνατολίτικο τραγοῦδι. Ὁ σκοπός του εἶναι ἀργὸς καὶ κουρασμένος).

Ο ΠΑΠΑΣ.—(Κοιτάζει σκεπτικὸς ἐμπρός του καὶ κάμνει γραμμὲς μὲ τὴν ἄκρη τοῦ μπαστουνιοῦ του στὸ χῶμα).

ΦΑΤΜΕ.—Εἶν' ἀλήθεια πῶς εἶναι ἀπὸ μιὰ μεγάλη οἰκογένεια τοῦ Μωριᾶ καὶ πῶς ἀναγκάσθηκε νὰ φύγη ἀπὸ 'κεῖ καὶ νὰ 'ρθῆ ἐδῶ; Λέει τόσα ἐδῶ ὁ κόσμος!

Ο ΠΑΠΑΣ.—Δὲν ξέρω τίποτε, Φατμέ. Ἕνας ποὺ ζητάει καταφύγιο στὸν ἔρημον τόπο μας, ἀπὸ καλό του δὲν τὸ κάνει. Τὸ ἔργο μου εἶναι νὰ ξυπνάω τὴν ἐλπίδα στὶς ψυχὲς τῶν ὁμοπίστων μου καὶ νὰ τοὺς ἐλαφρόνω τὸν πόνο τους. Ἔργο μου ὅμως δὲν εἶναι νὰ ψάχνω ν' ἀνακαλύψω τί κρύβεται ριζωμένο μέσα στὸ παρελθόν τους. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ δικάζω. Τὸ ἔργο μου εἶναι ν' ἀγαπῶ καὶ νὰ μὴ θέλω νὰ μάθω ἐκεῖνο ποὺ μποροῦσε νὰ λιγοστέψη τὴν ἀγάπη μου.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—(Ἔρχεται μὲ τὸ Σωτήρη ἀπὸ τὸ σπίτι). Πρῶτ' ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ προσπαθήσωμε νὰ δυναμώση τὸ παιδὶ καὶ ὅσο μποροῦμε νὰ τοῦ ἐλαφρόσωμε τοὺς πόνους ἔστω καὶ προσωρινῶς καὶ γιὰ λίγον καιρὸ τοὐλάχιστον. Ἄλλο τίποτε δὲν μποροῦμε νὰ κάμωμε τώρα. Πρέπει νὰ περιμένωμε.

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Ἄς περιμένωμε λοιπόν.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Κατὰ τἄλλα ἡ ἴδια δίαιτα, ὅπως ἕως τώρα... Σᾶς χαιρετῶ λοιπόν, κύριοί μου.

(Προχωρεῖ στὸ δρόμο, λίγα βήματα πρὸς τὸν κατήφορο).

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Γιατρέ μου!

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—(Γυρίζει πίσω).

ΣΩΤΗΡΗΣ.—(Τὸν πλησιάζει). Σᾶς ὁρκίζω σὲ ὅτι ἔχετε ἱερώτερο... γιατρέ, γιὰ 'πέστε μου: δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἐλπίς; Ἀποκλείεται κάθε πιθανότης ὅτι μπορεῖ νὰ γιατρευθῆ μιὰ μέρα τὸ παιδί μου;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Τὰ μυστήρια τῆς φύσεως εἶναι ἀνεξερεύνητα γιὰ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους. Πρέπει στὸ Θεὸ νὰ ἔχωμ' ἐλπίδα.

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Ὄχι ἐλπίδα στὸ Θεό. Ἐγὼ θελω βεβαιότητα! Δὲν πιστεύω πλέον στὸ Θεό. Γι' αὐτὸ ρωτῶ σᾶς.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Γιὰ τὴν ὥρα ἡ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ δὲν τρέχει κανένα κίνδυνο. Μπορεῖ νὰ ζήση πολλὰ χρόχια ἀκόμα.

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Τέτοιες παρηγοριὲς νὰ τὶς φυλᾶτε γιὰ τὶς γυναῖκες. Πῶς τὸ παιδί μου μπορεῖ νὰ ζήση πολὺ ἀκόμα, τὸ ξέρω κι ὁ ἴδιος. Ἐκεῖνο ποὺ φοβοῦμαι εἶναι πῶς δὲν θὰ γιατρευθῆ ποτέ...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—(Κοιτάζει τὸ Σωτήρη μὲ οἶκτο).

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Γι' αὐτὸ σᾶς ἐξορκίζω. Θέλω νὰ ἔχω βεβαιότητα. Ἀλήθεια ἤθελα ν' ἀκούσω. Βλέπετε